

Beograd 2023.

edicija SWITCH

Maja Uzelac
PROSTO

© Rende 2023.

urednica
Slađana Novaković

MAJA UZELAC

PROSTO

IZBOR

edicija SWITCH

Dugo sam pisala o kompleksnim stvarima raznih vrsta, za manje-više svaku novinu u zemlji – o suptilnosti i sofistikaciji kulture i medija, društva, mode, interneta, bože me sačuvaj – čak i politike; shvatam, međutim, da grupno nismo savladali osnove funkcionisanja, samu bazu jbnog postojanja, koja treba da omogući dalje bavljenje bilo čim ozbiljnijim.

I evo, najzad, imam iskustva, nemam frku, nije mi stalo do reputacije, a nemam ni nešto mnogo vremena. Prvi put u životu, pisaću kratko o najprostijim stvarima najprostijim rečnikom. Svima nam najviše znači, a više nemam živaca da preskačem.

Uozbiljimo se. Budimo najbolji mi. Ne budimo pičke.

Neko s rokom trajanja ne može to sebi da dozvoli.

TEORIJA STO POSTO.

Vreme u kom živimo nas definitivno motiviše da cvikamo i da se štekamo. Užasno je ozbiljno napolju i to je nešto što ima da se prizna.

Prvo, tu je izrabljivanje. Gde god se okreneš, neko bi nešto da ti otme. A ti bi zato da ne daš. Međutim, zašto imaš oči. Pogledaš čoveka, pogledaš instituciju. To što stežeš po automatizmu, samo opustiš kad vidiš kako trepće nežnim okicama ili razume tvoju ekspertizu. Brate, vreme je nešto da se da.

Onda, tu je moda: treba biti kul. Međutim, ko te tera da budeš u modi. Možeš da budeš i svoj. Ako imaš više od šesnaest, do sad si sigurno upoznao nekog takvog i pomislio si Hej, ovaj je baš dosta više kul od onih što su kul.

I na kraju, nemaš sebe, pa nemaš šta da daš. Otmi sebe. Otmi sebe od drugih, koji te drže za jaja i arče tvoje vreme i tvoj ulog i svakog meseca ubiraju kamatu. Otmi sebe da bi mogao da daš sebe.

Dalje.

Nevideno si mudar, ulažeš na sto strana po malo. Pa ćeš pratiti gde se koliko vraća.

Nažalost, kad daš pet puta po 20%, to nije 100%. To je pet puta po skoro ništa, jednako je ništa.

To je, drugim rečima, bahato rasipanje.

Kad daš 100 %, to je svaki put nešto što ostane. Na svakih tvojih sto posto, neko drugi doda svojih sto posto i onda se zavrti. Sto posto inspiriše, motiviše, sto pošto loži. (Osim ako si ulagao na totalno pogrešno jбно mesto, u nekog ili nešto bez kapaciteta. U tom slučaju kao da si sipao u rupu, preko koje je posle samo uliven cement, i sad se osećaš kao kanta. To je jeziv osećaj, ali u tom slučaju, brate, idi kod oftalmologa i baždari taj radar. Isplači se. Upiši boks. Pa ispočet-

ka. Svima se desi ponekad, ali radi na tome i ne besni na mene, ovo gore je i dalje dobar savet.)

Uostalom, svakog jutra dok hodaš gradom, može da ti padne ona proverbijalna cigla na glavu. I jednom hoće. Ako si dao 20 % novca i dvadeset posto srca, ta cigla će zajedno s tobom, tvojim adidas patikama i novom frizurom, spljeskati tih 80 % što ti je ostalo. I nikom ništa. Nikom, čoveče, ništa.

Svaki put kad si uložio sto posto, tih sto posto živi dalje u drugima. Neko te se seća po tih sto posto. Neko radi u tvoje ime stvari koje si želeo da uradiš, jer si u njih verovao. Tih sto posto rađa nove ideje, nove male ljude, nove poslove, ljubavi, nove puteve.

Putevi su najvažniji. Jer uvek hoćeš nekuda da ideš, negde da stigneš. Ne želiš da sediš i da ništa. A to ti je 20%. Sedenje i ništa. To je 50%. Ništa. To je 99%, ako hoćeš da te uplašim do kraja. Devedeset devet posto je i dalje – ti sediš i truneš, buđ se hvata po čoškovima.

100% je – mrdaš. I gle, evo ga jedan novi put.

ŠTA ĆE BITI S DECOM

Ono što će biti i sa tobom.

Ako se ne daš, ni ona se neće dati. Ako se predaš, i ona će se predati.

Užasno je jednostavno, ali užasno je surovo ako si slab. Nema mnogo izbora: jбно nemoj biti slab. Ne odustaj od sebe.

Ako ti je stalo do dece. Uvek tvrdiš da jeste. Radiš hiljadu i jednu stvar na mišiće da dokažeš da ti je do njih stalo. Ali, kad bilduješ da bi mogao da ih digneš na drvo, moraš tamo prvi da se popneš.

Mehanizama za samoopravdavanje je milijardu, a po potrebi lako smisliš milijardu i prvi. Dovoljno si pametan za to, nemoj mnogo da sumnjaš. Ono što je teško, to je te mehanizme da slomiš.

Jebeš mehanizme. Ne pravdaj se. Reci – nisam dovoljno dobar za ovo dete, daj da vidim kako da budem bolji.

S decom mora na suvo. Na suvo – da se skineš s pljuga ako ti je stalo da ne puše. Znam ženu, uradila je to. Na suvo – da nisi ceo dan na telefonu ako bi hteo da oni ne budu. Teško je, nije nemoguće. Na suvo – da se ne ložiš na kintu ako bi voleo da oni ne budu paćenici. Da pronađeš razlog za zajebanciju s pet dinara i lepim vremenom. (Slušaj Artan Lili. Oni znaju te stvari.) Na suvo – da se ložiš na ono što te loži i da priznaš to. Da ti se smeju, a ti da se smeškaš. Na suvo – da glasaš, da pričaš glasno i da si građanski neposlušan. Da te otpuste i da smisliš sebi bolji posao. Na suvo – da slušaš muziku i da puštaš da te polomi. Da plačeš i da se smeješ pred njima – da znaju da nijedno nije sramota i da bez oba ne postojiš.

Ali – da se smeješ pred njima. Da budeš srećan. To je najveća jбna ludost. Jer za to ovde nikad nema previše razloga. To je najveća jбna hrabrost. Za to si u ovoj sredini uvek kažnjen.

A opet, to je ono što za njih želiš, je l da? Tako stalno kažeš.
Oni gledaju u tebe. Mogu ono što ti možeš. Ne mogu ono što se ti ne usuđuješ.

Kad se te dve stvari ukrste, nema mnogo prostora za kompromis, znaš.

Znači, moraš da rešiš.

Bićeš malo pička i niko neće da te gleda popreko. Imaćeš dete koje na pola koplja prati život. Ne zna previše o njemu. Ne sme da zagnjuri. Nikad mu se ništa posebno loše ne desi, ali nikad ništa posebno dobro.

Ili – bićeš srećan, jer ćeš da se pustiš. Gledaće te ispod oka, mnogi redom – sreća je uvek sumnjiva. Imaćeš snage, jer sreća i snaga – uvek zajedno. I imaćeš dete koje ume da se pusti.

Okej.

Car si. Presekao.

Misliš da je to bio posao. Da je bilo zajebano.

Tu, međutim&jbg, ide teži deo.

Dete se pušta.

Dete slomi nogu. Dete slomi srce.

Ti gledaš stisnutih zuba, jer to je sve što možeš. Gledaš i čekaš da se sastavi. To je sve što možeš to je sve što možeš to je sve što možeš.

A onda – onda će opet biti srećno. Biti hrabro. Biti celo i kompletno.

Tvoje dete.

Kome si dao šansu tako što si dao šansu sebi.

Nisi digao ruke.

Eto, toliko je prosto.